

BATA JÁNOS VERSEI

ÉJSZAKA

kétélű kés
kézfejet fölszegző
recsegése agyamban

DÉLUTÁN AUGUSZTUSBAN

V. I.-nak

Várok.
Szobámban keringek,
szakállamba túrok, homlokom
ráncolva gondolok a tájra.
(A toronyóra könnyörtelen:
 négyet
 hármát egyet
 kettőt
majd sokat üt, aztán
kezdi újra, mindent előlről.)
Én még mindig csak várok,
„szobám biztonságos, meleg félhomályában”,
miközben az idő és a remény
egyre (ide fölösleges kiírni,
mi is történik, mindenki számára
egyértelmű, félre-nem-érthető);
szemüvegem alá nyúlva
megfáradt szememtől arcomat
végigsimítom, s szomorkás

(lemondó, megtört, megbocsátó,
fájdalmas (?) — kétségbeesett)
mosoly fogan.

SZERELMES VERS

*melyben a költő azt szeretné,
ha végre egyszer őt is szeretnék*

B. A.-nak

félpuha és félkemény
(se nem puha se nem kemény)
ceruzával megírni
a verset
hogy öncélúvá ne válják —
és mégis: nézd
ez sem több mint
könyörgés
mert nehéz
nehéz a kéz és
nehéz az ész
nehéz a tél és
 nehéz ahogy
élsz
hogy miért?
mert félsz
mert félsz
mert félsz

szerelmes vers?
inkább nyöszörgés
talán könyörgés
szerelemkereső tévelygés